

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐφηρμοσμένη φυσικὴ ἐπιστήμη λαμβάνει ὁσημέραι τηλικαύτην ἐπίδοσιν, ὥστε μετ' ὀλίγον θὰ καταστῶσι περιττοὶ οἱ ὀδόντες οἱ τεχνικοί. Ἀσθενεῖς ὀδόντας δύνανται σήμερον νὰ ἐξεργάζωνται οἱ ὀδοντιατροὶ ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτῶν ἐργαστηρίοις, ἐν ᾧ οἱ πάσχοντες μένουσι κατ' οἶκον. Ἐξέλκουσι δηλαδή τοὺς ὀδόντας, τοὺς μεταφέρουσιν εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, τοὺς καθαίρουσι παντὸς ρύπου καὶ σήψεως, καὶ ἐπαυερχόμενοι πρὸς τοὺς ἀσθενοῦντας φυτεύουσιν αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν των. Πολλὰς τοιαύτας ἐγχειρίσεις ἐποίησαν ἐν Παρισίοις οἱ ἱατροὶ Μαγιτώ, Πίτικιβιτς καὶ Δαβίδ. Ὅτι οἱ ὀδόντες ἀποσπῶνται καὶ πάλιν ἐμφυτεύονται, τοῦτο ἠδύνατο νὰ διδάξῃ καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Πολλοὶ τῶς χειρουργῶν ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Κούντερ, ὁ Κούπερ καὶ ἄλλοι ἐνεφύευσαν ὀδόντας ἀνθρωπίνους εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λαγῶν καὶ μεγάλων μυῶν μετὰ διαρκοῦς ἐπιτυχίας. Σήμερον προσέρχεται τῷ ἱατρῷ ἄνθρωπος ἔχων ἐν μὲν τῇ ἄνω σιαγόνι ὀδόντα σεσηπότα, ἐν δὲ τῇ κάτω ὀδόντα ὑγιέστατον, ἀλλ' ὑπεράριθμον καὶ κατέχοντα θέσιν κακὴν. Ὁ ἱατρός ἐξέλκει καὶ ἀπορρίπτει τὸν ἀσθενῆ, περικόπτει καὶ ρινίζει τὸν ὑγιᾶ, στερεοῖ αὐτὸν διὰ μικρᾶς συσκευῆς ἐν τῇ θέσει τοῦ ἄλλου καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ νέος ὀδὸν ριζοβολεῖ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Πίτικιβιτς ἐν Παρισίοις πρότινων ἡμερῶν ἀποκατέστησεν ἅπαντας τοὺς ὀδόντας νεάνιδος ἀγούσης τὸ 26 ἔτος. Ὁ Μαγιτῶ ἐποίησεν 62 ἐγχειρίσεις, ἐξ ὧν ἐπέτυχον 57. Ὁ Δαβίδ ἐποίησεν 22, ἐξ ὧν ἀπέτυχε μία μόνη. Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν ἐμπορεῖ ὁ βουλόμενος τοὺς μὲν λευκοτέρους ὀδόντας του νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς θέσιν καταφανεστέραν, νὰ κρύψῃ δὲ εἰς ἀφανῆ τοῦ στόματος γωνίαν τοὺς ἥττον ὠραίους. Κρίμα, ὅτι οὐδὲν τῶν ζῶων ἔχει ὀδόντας ὁμοιάζοντας τοῖς ἀνθρωπίνους· ἄλλως ἢ ἀλλαγῆ θὰ ἐγένετο συχνοτέρα.

Κατὰ τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου συμποσοῦνται εἰς 50,000, ἔχουσι δὲ ἀξίαν διςχιλίων καὶ πεντακοσίων ἑκατομμυρίων φράγκων. Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἔχουσι 14,200 τοιαύτας μηχανάς· ἡ Ἀγγλία 10,900· ἡ Γερμανία 5,900· ἡ Γαλλία 4,900· ἡ Ρωσσία 2,600· ἡ Αὐστρία 2,400· ἡ Οὐγγαρία 500· ἡ Ἰταλία 1,200.

Εἰς τὴν ἐν Καρλοβίτζῃ σύνοδον, (Ὀκτώβριον τοῦ 1698), ἐν ἧ ὁ Μαυροκορδάτος ὁ Ἐξ ἀπορρήτων ἀντεπροσώπευε μετὰ τοῦ Ραμῆ-πασα τὴν Πύλην, σπουδαῖαι ἀνεφύησαν διαφοραὶ μετὰ τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν τῆς Πύλης πρέσβων περὶ μικρολόγων ζητημάτων πρωτοκαθεδρίας, ἅτινα ὁ Μαυροκορδάτος κατῴρθησε νὰ λύσῃ, προτείνας τὴν ἀνέγερσιν νέου σκηνώμα-

τος διὰ τὴν σύνοδον. Ἐκάστη πλευρὰ τῆς οἰκοδομῆς ταύτης εἶχε τόσας εἰσόδους, ὅσαι ἦσαν καὶ αἱ συνδιαλασσόμεναι δυνάμεις· οἱ δὲ πρέσβεις εἰσερχόμενοι ἐνταυτῷ, ἕκαστος δι' ἰδίας θύρας, ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὴν σκηνὴν, ἐν ἧ κατέλευεν, ἐχαίρειζον ἀλλήλους καὶ ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν τῆς συνόδου. Οὕτως ἐπετεύχθη τέλος ἡ τῶν συνεδριάσεων ἑναρξίς. Ἡ ἐν Καρλοβίτζῃ εἰρήνη, ἧς τὸ λατινικὸν κείμενον συνέταξεν αὐτὸς ὁ Μαυροκορδάτος, ὑπεγράφη τῇ 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1699 ἔτους.

Ἡ γνωστὴ μυθιστοριογράφος Γεωργία Σάνδη¹ κατὰ τὴν νεότητά αὐτῆς ἐξήρξετο πάντοτε ἐνδεδυμένη ἀνδρικότα. Οὕτω δὲ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ εἰσιτήριον πλατείας ἐν τῷ θεάτρῳ, οἰκονομοῦσα τὰ χρήματά της καὶ ὀλίγα δαπανῶσα. Οἱ δ' ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων οὐδέποτε εἶπον αὐτῇ τίποτε. Ἀλλὰ μοναχός τις τοῦ ἐν Τράππη τῆς Γαλλίας φημιζομένου μοναστηρίου τῶν Βερνανδίνων ὑπῆρξεν ὀξυδερκέστερος ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, ὀλιγώτερον περιποιητικὸς. Ἡ Σάνδη δὴλον ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μοναστήριον τοῦτο, ἐγίνωσκε δὲ ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὰς γυναῖκας ἡ εἴσοδος. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι δύναται ἴσως ἡ ἀνδρική ἀναβολὴ νὰ τὴν σκεπάσῃ, ἐὰν μάλιστα πορευθῇ μετὰ συνοδίας πολλῶν ἀνδρῶν· καὶ ὄντως ἐπορεύθη ἐλπίζουσα ὅτι θὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος· ἀλλ' ὁ Ἄργος πατήρ θυρωρὸς ἀπιδῶν πρὸς αὐτὴν τῇ εἵπε: «Κύριε, πολὺ λυποῦμαι, ἀλλὰ γυναῖκες ἐδῶ δὲν ἐμβαίνουνσι.»

Διακεκριμένος τις σοφὸς (M. Duverney) ἔλυσε τέλος ἐπιστημονικὸν τι πρόβλημα πλειστοῦ λόγου ἄξιον διὰ τοὺς . . . ψιττακοῦς. . . «Κατῴρθωσα τέλος πάντων, λέγει, νὰ βεβαιωθῶ περὶ πράγματος πολλὰκις ταραξάντός με, δὴλα δὴ πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρετηρήθη ὅτι τὸ πετροσέλιον (ὁ μαγνηθάνος) εἶνε φοβερὸν δηλητήριον ἀφανίζον τὴν φωνὴν τῶν ψιττακῶν, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ζῶα πάντα οὐδόλως βλάπτονται τρώγοντα τὸ φυτὸν τοῦτο. Ἠρώτησα πάντας τοὺς συγγραφεῖς περὶ τούτου καὶ πάντες ἐνὶ στόματι ἀπεκρίνοντο: «Ναί, ναί!» Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πάντοτε νὰ πιστεύω εἰς μάρτυρας πολλοὺς καὶ καλοὺς, τινὲς δὲ φυσικοὶ ἐχαρὰ κτήριζον ὡς γελοῖαν τὴν πρόληψιν ταύτην, ἠπόρουν καὶ ἐγὼ τί νὰ κάμω. Θὰ μ' εἴπητε δὲ διατί δὲν ἐξετέλουν πειράματα ἵνα βεβαιωθῶ ἰδίοις ὀμμασι περὶ τοῦ πράγματος. Μάλιστα, καλὸς ὁ λόγος σας, ἀλλὰ μοὶ ἐφαίνετο δεινόν, πολὺ δεινὸν νὰ γράσω ψιττακὸν δίδων τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου, μόνον καὶ μόνον ἵνα δοκιμάσω τὴν κατὰ τοῦ παπαγάλου δύναμιν τοῦ ὑπόπτου φυτοῦ. Ἀλλὰ μοὶ ἐφαίνετο καὶ ἀνόσιον νὰ ἔχω ἐν τῷ κόλπῳ μου δέσμην πε-

1. Μακρὰν βιογραφίαν τῆς Σάνδης ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος ἐν τῷ Γ' τόμῳ τῆς Ἑστίας.

προσελίνου και μεταβαίνων εἰς φίλας οἰκογενεῖας ἐχούσας ψιττακοὺς νὰ δίδω εἰς αὐτοὺς κρύφα τὸ ἐνδεχόμενον δηλητηρίον· και ἐάν, ὃ μὴ γένοιτο, ἤθελον παθεῖν τί ποτε, τίς θὰ μὲ ἔσωζεν ἀπὸ τῶν καταρῶν τῆς φιλοψιττάκου οἰκοδοσποίνης; Εὐτυχῶς ἤδη θεωρῶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς λελυμένον ὑπὲρ τοῦ πετροσελίνου ἢ μᾶλλον κατ' αὐτοῦ, διότι ἰδοὺ τί εὐρίσκω ἐν συγγράμματι ἐμβριθεστάτῳ ἐπιγραφομένῳ μὲν: *Ὁ ψιττακός· φυσικὴ ἱστορία αὐτοῦ, ὕγιεινῆ, ἀσθένεια*, συγγεγραμμένῳ δὲ ὑπὸ ἀνδρὸς ἐμπειροτάτου (M. Percheron): «Τὸ πετροσελίνον και τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα δὲν πρέπει νὰ δίδωνται ὡς τροφή εἰς τοὺς ψιττακοὺς. Τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα, τὸ ἐνοσῶ πολὺ καλὰ, διότι περιέχουσι τὸ δραστηριώτατον τῶν δηλητηρίων, τὸ ὑδροκυανικὸν ὄξύ, ἀλλὰ τὸ πετροσελίνον οὐδεὶς οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ διὰ ποῖόν τινα λόγον εἶνε βλαβερὸν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ψιττακῶν.»

Ἐν τῇ παρισινῇ ἐκθέσει τοῦ 1878, γράφουσιν αἱ *Νέαι Ἰδέαι*, ἐξετέθη τὸ μικρότερον μέχρι τοῦδε ἐκτυπωθὲν βιβλίον. Τὸ σχῆμά του εἶνε εἰς 128", ἐτυπώθησαν δὲ χίλια αὐτοῦ ἀντίτυπα, τὰ δὲ δι' ὧν ἐξετυπώθη στοιχεῖα κατεστράφησαν ἀμέσως μετὰ τὴν τύπωσίν του. Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπερ εἶνε ἡ *Θεῖα κωμῳδία* τοῦ Δάντου ἰταλιστί, ἐτυπώθη ἐν Παδοῦῃ τὸ 1878. Ἀποτελεῖ ἕνα τόμον ἐκ 500 σελίδων μήκους 5 και πλάτους 3 1/2 ὑρεκατομέτρων.

Τῆς *Θεῖας κωμῳδίας* τοῦ Δάντου ὑπάρχουσι 400 ἐκδόσεις παντὸς σχήματος. Ἡ μεγαλύτερα εἰς μέγα σχῆμα ἐγένετο ἐν Μιλάνῳ τῷ 1809. Ἔνα ἀναγνώστης τὴν μικροσκοπικὴν ταύτην ἐκδοσὶν ἔχει ἀνάγκην οὐχὶ πλέον διόπτρων ἀλλὰ φακοῦ· ὁ ἐκδότης μάλιστα βεβαιοῖ ὅτι και διὰ φακοῦ ἰσχυροτάτου δὲν ἠδυνήθη ἄνευ διακοπῆς νὰ ἀναγνώσῃ ὀλόκληρον σελίδα. Δύο μόνον τυπογραφικὰ φύλλα διαιρεθέντα εἰς 16 μέρη ἤρκεσαν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν και περιλαμβάνουσι τοὺς 14,233 στίχους τοῦ ποιήματος.

Πρῶτος ὁ Φερμίνος Διδότος κατα τὸ 1830 κατεσκεύασε τοὺς μικροτάτους μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χαρακτῆρας. Οἱ Ἄγγλοι προσεπάθησαν νὰ τὸν μιμηθῶσιν, ἀλλ' ἀπέτυχον. Τῷ 1834 Ἰταλὸς τις Ἀντώνιος Φαρίνα κατεσκεύασε δοκίμια χαλυβδίνων χαρακτῆρων πολὺ μικροτέρων τῶν τοῦ Διδότου, οὗς και ἐκάλεσε *ὀφθαλμοὺς μύιας*. Τὸ 1850 βιβλιοπώλης τις μετὰ τοῦ Καίσαρος Καντοῦ ἐπεχείρησε τὴν ἐκδοσὶν τῆς *Θεῖας κωμῳδίας* διὰ τῶν στοιχείων τούτων. Πολλοὶ συνθέται ἀρχίσαντες τὸ ἔργον ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν, ἐπίσης και οἱ πολὺ δυσκολώτερα ἔργα ἀναλαβόντες διορθωταί. Συνθέται και διορθωταί ἢ ἔχασαν τὴν ὄρασιν αὐτῶν ἢ ἔπαθον σπουδαίας ὀφθαλμίας, ἐφ' ὃ και τὸ ἔργον ἔμεινεν ἀτελές. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ

βιβλιοπώλου ὁ υἱὸς αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ πατρὸς. Ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης φέρεται τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ και τοῦ ἐκδότου, ὅστις και ἀπέκτισε σπουδαίαν ὀφθαλμίαν.

Ἡ ὁ κ. X., πλούσιος και φιλάργυρος, εἶχε μικρὰν τινα χαριστάτην ὑπηρετρίαν.

Πρῶταν τινα καθικέτευσε τὸν κύριον αὐτῆς ἢ μικρὰ ὅπως τῇ δανείσῃ ἐν φοριρίνιον πρὸς ἀγορὰν τοῦ ἀριθμοῦ 177 τοῦ λαχείου, ἐφ' οὗ αὐτὴ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐρέμβαζεν, ἰδοῦσα αὐτὸν κατ' ὄναρ. Ὁ κύριός της δὲν ἀπέριψε τὴν πρότασίν της τῇ ἐδάνεισε τὸ φοριρίνιον.

Ὀλίγαι ἡμέραι εἶχον παρέλθει και ὁ κ. X. . . μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως μανθάνει ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας ἀγορασθεὶς ἀριθμὸς κερδίζει σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων. Ἐπανέρχεται ὅθεν συγκεκινημένος οἴκαδε, ἀλλὰ βλέπων τὴν ὑπηρετρίαν του ἀπαθῆ και ἐν ἀγνοίᾳ ὅλων τῆς εὐτυχίας της διατελοῦσαν, κρύπτει ἀπ' αὐτῆς τὸ πρᾶγμα και σπεύδει νὰ τὴν νυμφευσθῇ.

Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν ἤδη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πόλεως * *

— Καὶ τὸ γραμματίον; ἠρώτησεν ὁ κ. X. . . μετὰ προθυμίας, μόλις ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ.

— Τὸ γραμματίον; ποῖον γραμματίον; ἀπήντησεν ἡ σύζυγος.

— Τὸ γραμματίον τοῦ λαχείου!!

— Ἄ μπᾶ! Εἶχον μετανοήσει τότε, και διὰ τοῦ φοιρινίου ἠγόρασα ἐν chignon. . .

Οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουσι δύο εἰδῶν *Ἡμερολόγια* τὸ σεληνιακὸν (τὸ και κοινότερον) και τὸ ἡλιακὸν, εἰσαχθὲν πρὸ 38 περίπου ἐτῶν. Τὸ ἡλιακὸν ἔτος ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1 μαρτίου και λήγει κατὰ τὰ τέλη τοῦ φεβρουαρίου, εἶνε δὲ ἐν χρήσει κυρίως παρὰ τῇ κυβερνήσει διὰ τὸν προϋπολογισμὸν και ἄλλας ἐπισήμους πράξεις. Μία τῶν κυριωτέρων ἐορτῶν τοῦ *Ἡμερολογίου* τούτου εἶνε και τὸ Νεβ-ρούζ (νέα ἡμέρα), ἐορτὴ Περσικὴ, ἐορταζομένη κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ νέου ἔτους, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ἥλιος ἐμβαίνει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ, συνήθως τὴν 9 μαρτίου. Ὀνομάζουσι δὲ αὐτὴν, ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, και Ρουζι χιλὰτ (ἡμέραν τῶν νέων φορεμάτων), διότι κατ' αὐτὴν και ὁ πτωχότερος μεταξὺ αὐτῶν φιλοτιμεῖται νὰ ἐνδυθῇ νέον φόρεμα και νὰ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας ἄνθος. Ὄθεν και ὁ ποιητὴς Σααδῆ λέγει: «Κατὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἔαρος ὁ Θεὸς ἐνδύει τὰ δένδρα διὰ χλόης, ὡς δι' ἐπισήμου στολῆς τοῦ Νεβ-ρούζ.» Ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας ταύτης ἀναφέρεται ὡς ἐξῆς: «Ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι ἐώρταζόν ποτε τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν πελαργῶν, ἀδιάφορον ποῖαν ἡμέραν συνέπιπτεν αὐτὴ εἰς ἕκαστον μέρος. Βραδύτερον οἱ Πέρσαι ὤρισαν ὡς πρώτην τοῦ ἔτους (Νεβ-ρούζ) τὴν 9 μαρτίου, ἧτοι κατὰ τὴν ἐαρινὴν τροπὴν. Κατ' αὐτὴν δὲ ἀντηλλάσσοντο

και δῶρα (άνθη, γλυκίσματα και άρώματα).

Τό μικρότερον όλων τών ευρωπαϊκῶν κρατῶν εἶνε τὸ τοῦ Monaco, πλησίον τῆς Nice κειμένου. Ἔχει ἐπιφάνειαν 15 τ. χλ⁴. και πληθυσμὸν (ἐν ἔτει 1878) 7,049 κατοίκων. Ἡ στρατιωτικὴ του δύναμις συνίσταται ἐκ 4 ἀξιωματικῶν, 5 ὑπαξιωματικῶν και 63 στρατιωτῶν!

Ο καθηγητής κ. Holloway ἐπλήρωσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1837 εἰς δηλοποιήσεις ἐφημερίδων, διὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ καταπότια, ὑπὲρ τὰ 2 ἑκατομμύρια φράγκων. ΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡμικρανία.

Πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον και ἤττον ἔχομεν σχέσεις πρὸς τὴν ἡμικρανίαν, ἥς τὰς ἀλγεινάς ἐκδηλώσεις ἕκαστος ἐρμηνεύει και ἐκφράζει κατ' ἴδιον τρόπον, κατὰ τὸν χαρακτήρα και τὴν εὐπάθειάν του ἢ τὴν εὐαισθησίαν του. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐκδηλοῦται ὡς ἐνόχλησις τις ἢ βᾶρος κατὰ τὸ μέτωπον, τὸν τράχηλον, τοὺς κροτάφους και τὴν κορυφήν. Ἐπειτα δὲ κατὰ μικρὸν κεφαλαγῶν νομίζει ὅτι τὸ κρανίον του συμπιέζεται και συσφίγγεται ὑπὸ δυνατοῦ μαγγάνου. Ἡ δ' ἐκφρασις τοῦ προσώπου εἶνε λίαν χαρακτηριστικὴ διότι παρὰ πολλοῖς τῶν ὑπὸ ἡμικρανίας ἐνοχλουμένων ἀναγνωρίζεται ἡ ἡμικρανία ἐξ ἰδιαζούσης τινὸς συστολῆς τοῦ μετώπου μεταξὺ τῶν βλεφάρων.

Πολλάκις δὲ τὴν προσεχὴ ἐμφάνισιν τῆς ἡμικρανίας προἀναγγέλλουσι διάφοροι στενοχωρίαί, οἷον ῥίγος, ὀργιλότης, ἀνωμαλία τῆς πέψεως κττ. Οὐχὶ δὲ σπανίως, συνοδεύουσιν αὐτῇ διαταράξεις τῆς ὄψεως, τῆς ἀκοῆς και τῶν φρενῶν. Οἱ ἀσθενεῖς διακινεῖται ἀκίνητοι, ἀναυδοί, ὡςτινες ἠλίθιοι, φεύγοντες τὸν θόρυβον και τὸ φῶς. Ἐνίοτε δὲ ἡ ἐπίτασις τῆς ἀλγηδόνος καταλήγει εἰς ἐμετόν, ὅστις παρυσυθὺς καταπαύει τὴν ἐπίτασιν, ἥτις διαρκεῖ ὥρως 6 μέχρι 12 και ἔπειτα ἀναφαίνεται κατὰ διαλείμματα μᾶλλον ἢ ἤττον μακρὰ, ἐνίοτε δὲ και ἴσα. Εἶνε δ' ἐπισημνοτέρα τὴν ἡμέραν μᾶλλον ἢ τὴν νύκτα. Καὶ ὅμως τινὲς δὲν δύνανται νὰ ἐγερωθῶσιν ἐκ τοῦ ὕπνου τὸ πρῶτ χωρὶς νὰ κεφαλαγῶσι, και τοὶ ἐκοιμήθησαν ὕπνον ἡρεμώτατον.

Και κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ πρόσωπον εἶνε ὠχρόν, τέλος δὲ χρωματίζεται, ἐν ᾧ ταῦτοχρόνως τὰ πρὶν κατάψυχα ἄκρα τοῦ σώματος θερμαίνονται.

Οἱ ἰατροὶ παρατηροῦσιν ὅτι ἡ συχνὴ συνοφρώσις προκαλεῖ πως τὴν ἡμικρανίαν. Ἐάν αὕτη ἐπέλθῃ εὐθὺς μετὰ περίπατον γενόμενον ἐν τόπῳ προσβαλλομένῳ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, αἰτία τῆς ἡμικρανίας βεβαίως εἶνε ὁ ἥλιος, οὗ τὴν δύναμιν οὐδὲ τὸ πυκνότατον ἀλεξήλιον δύναται νὰ μετριάσῃ, διότι ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀντανάκλασις και τοῦ ἡλιακοῦ φωτός και τῆς θερμότη-

τος προσβάλλουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ συνοφρώμεθα, ἐν ᾧ ἐάν ἔχωμεν διόπτρα χρωματιστὰ ἀπαλασσύμεθα τῆς συνοφρώσεως και τῆς ἐκ ταύτης προερχομένης ἡμικρανίας. Δὲν ἐπιχειροῦμεν ἐνταῦθα νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μυρία ὑπὸ μυρίων προταθέντα μέσα πρὸς θεραπείαν τῆς ἡμικρανίας. Ἀρκεῖ ἡμῖν νὰ συνοψίσωμεν ἐνταῦθα ὀδηγίας τινὰς πρὸς ἀναχαίτισιν ἢ ἀποτροπὴν αὐτῆς.

Και δὴ πρῶτον μὲν ὀφείλομεν ν' ἀποφεύγωμεν πᾶσαν συνολικὴν τῶν μυῶν τοῦ μετώπου, τοῦ τράχηλου, τῶν κροτάφων, τοῦ αὐχένος.

Κατακεκλιμένοι ὄντες εἴτε ἐπὶ κλίνης εἴτε ἐπὶ καθέδρας, δὲν πρέπει νὰ στηρίζωμεν τὸ βᾶρος ὄλου τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Πρὸς τοῦτο δὲ πληροῦμεν τὸ κοῖλον τοῦ αὐχένος διὰ μαντηλίου συνεστραμμένου. Ἐν παρόδῳ δὲ λέγομεν ὅτι προσκεφάλαιον τιθέμενον κάτω τῆς βάχεως προλαμβάνει τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν, ὑπ' ὧν κατατρύχονται πλεῖσται γυναῖκες κλινῆρεις οὔσαι. Διότι ἡ ἐν τῇ κλίνῃ ἀνάπαυσις εἶνε τελεία μόνον ἐάν τὸ βᾶρος τοῦ σώματος διανέμεται ἰσάκις ἐφ' ἀπάντων τῶν μερῶν τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης στηριζομένων.

Ἐργαζόμενοι ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν τὴν κεφαλὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀρθίαν, ἅμα δὲ τῇ ἐμφάνισι τῆς ἡμικρανίας ἀνορθοῦμεν παρυσυθὺς και ὄλον τὸ σῶμα.

Συνιστῶντες τέλος τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν χρῆσιν τῶν χρωματιστῶν διόπτρων ὁσάκις ἐξέρχονται ζωηροῦ ὄντος τοῦ ἡλίου, καταπαύομεν ἐνταῦθα τὸν περὶ ἡμικρανίας λόγον, ἥς τὰς πρὸς ἀποτροπὴν ὀδηγίας συντομώτατα ἀνεγράψαμεν. **

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς ταχεῖαν ἐπίσχεσιν τῆς αἱμορραγίας τῆς ῥινὸς ἀμερικανικὴ τις ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπομένῃν ὀδηγίαν ἱατροῦ τινος (τοῦ δόκτορος Gleason) :

«Ἄμα ἐπελθούσης τῆς αἱμορραγίας ἀνοίγωμεν και κλείομεν ἐπανειλημμένως τὸ στόμα ὡς ὅταν μασῶμεν, ἢ μᾶλλον μασῶμεν βῶλον ἀπορροφητικοῦ χάρτου (στουποχάρτου) μετὰ δυνάμειος πιέζοντες τοὺς ὀδόντας και ἡ αἱμορραγία θὰ παύσῃ.»

Ἴσως γελάσῃ τις ἀναγινώσκων τὸ ἀπλοῦστατον τοῦτο φάρμακον, ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ δοκιμάσῃ θὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀρετῆς του και θὰ θαυμάσῃ.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἄγνωστος και παρ' ἡμῖν τοῦ ἀπορροφητικοῦ χάρτου ἡ τοιαύτη ἀρετὴ. Δι' ὃ και τον μεταχειρίζονται πολλοὶ πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος οὐχὶ μασῶντες, ἀλλ' ἀπλῶς καλύπτοντες ὄλην τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῆς γλώσσης διὰ τοιοῦτου χάρτου και κλείοντες ἔπειτα τὸ στόμα, και οὕτω πως τὸ αἷμα στέκεται, κατὰ τὴν ἐν χρῆσει κοινὴν φράσιν.